

י.ד.

קבלה מיום הכיפורים

(שנת תרמ"א)

1880

- א. ללמוד מוסר בכל יום כל"נ (א) על המשך הקבלה (ג).
- ב. להשתדל שיהי' התפלה על דרך המוסר (ג).
- ג. לקבוע מאמר אחד שיהי' רגיל בפיו (ד).
- ד. לחשוב בנצח, להתבונן על דרך הידוע (א) והמקום המוכשר לזה טוב יותר בתפלה.
- ה. התקשרות היראה והמדות תלוי במחשבה, כי מעשה האדם הולכים אחרי המחשבה שבלב (ו). ע"כ דבר גדול לייחד לכה"פ שני פעמים בשבוע איזה זמן להתרגל שיעשה המחשבה רושם בקרבו (ז).

(א) עי' במעשה רב סי' ס"א, וז"ל: „ללמוד ספרי מוסר כמה פעמים בכל יום“, ובמשנה ברורה סי' א' סק"ב כתב: „צריך האדם לקבוע לו עת ללמוד ספרי מוסר בכל יום ויום“ ובשה"צ שם הביא „שהוא יותר חיוב מלימוד משניות“.

(ב) כנראה, כדלקמן סי' כ"ז פרט ז' „לעשות כל עניניו על המשך קבלת יוה"כ“. (וע"ע אור יחזקאל שיחות אלול עמ' קכו, ושם: „ידוע לי שהסבא מקלם ז"ל היה אומר שהקבלה ללימוד המוסר תהא בגדר שבעת לימוד המוסר יוכל להזכר בקבלות שקיבל עליו ביום הכיפורים“). וע"ע לקמן עמ' קכב ד"ה ומעתה. (ג) עי' לקמן סי' מ' פרט ג', ובקבלות הגה"צ רר"ד דסלר זצ"ל לקמן „תפלה וברכות“ 2, וע"ע בחכמה ומוסר ח"ב עמ' שמ ושם: „בעת שהאדם רואה שנשתקע בעולם יותר מדאי, יראה להתפלל בהתבוננות גדולה על דרך המוסר, למען יזכך דרכו, ולא ישתקע בתהום רבה ח"ו“ (וע"ע שם עמ' ג, וחומ"מ ח"א עמ' רטו ועמ' רמז).

(ד) עי' לקמן בקבלות ממרן הגרי"ס זצ"ל פרט ה', ולעיל סי' י"ג—י"א פרט ו' „מרגלא בפומיך“, ובהערה י"ד שם.

(ה) ובהעתיקות (כת"י) נמצא במק"א בזה"ל „ענין ציורי הנצח על דרך הידוע הוא: להתבונן ולצייר מהקל אל הכבד, ר"ל ממדרגה היותר קטנה הנודעת ומורגשת לכל אדם, ומזה למדרגה השניה ממנה, וממנה להשלישית, וממנה להרביעית, וכן מעתה, ולא ממדרגה אחת להשלישית ומה גם ממנה להשישית, ומה גם לקפוץ ולדלוג עוד הלאה“ (ובסו"ס חשבון הנפש הוצאת מוהר"י מאלצאן זצ"ל מובא הציור הידוע על נצח „המראה עומק ענין הנצח“ מס' מאזני צדק). (ו) וכע"ז בביאור הגר"א משלי טו, לב.

(ז) „דבר הנקבע בטכל האדם ובהרגשו היטב... ותשוקה גדולה בו להפליא“

קבלה על יום הכיפורים

(שנת תרמ"ב)

(מר"ח אלול עד אחר יוה"כ)

מי ימלל גבורת ה', כגבורתו כן מעשיו יתברך, הדבר הקטן ממעשיו — גדול מאד בלי תכלית וגבול, והענין נשגב מאד, ע"כ עלינו לדעת אמיתת הדברים, כי כל דבר קטן שהאדם מקבל על עצמו רב הוא ומכש"כ איזה דברים, ומכש"כ ברבים, לכן אמרנו לציין הדברים שקבלנו עלינו ברבים, כולנו יחד, בלי נדר, לכל הפחות עד אחר יוה"כ. מי יתן ויהי' זה לנו לפתח עינים על כל השנה למעלה למעלה. ובזכות זה נזכה להכריע עצמנו וכל אחינו בית ישראל לכף זכות (6), אכי"ר.

א. להזהר בכוונת השמות הקדושים*.

ב. לכה"פ ג' ראשונות מתפילה בכוונה (נ), ומוזה תקוה לכל התפלה.

ג. להתחזק בלמוד התורה בכמות, לכה"פ יותר מקדם, כל אחד כפי ערכו.

ד. להזהר מכל האפשרי מלשון הרע על פי דין.

(א) קידושין מ, ב: „לפי שהעולם נידון וכו' עשה מצוה אחת, אשריו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות“.

* ובמק"א (כת"י) נמצא בזה"ל: „כתב רבינו יונה ז"ל, המזכיר את השם בלי אימה ויראה לא ידע את השם ית' כענין שנאמר „ישראל לא ידע עמי לא התבונן“ — מי לא יפחד שהוא בכלל „לא ידע ולא התבונן“ ע"כ מי שיש בו מוח בקדקדו יאנוס את עצמו לכווין בשמות הקדושים, והמזלזל בתפלה הרי אין לו התבוננות כלל כי אינו יודע את השי"ת, ואינו יודע לפני מי הוא עומד“.

(ב) הגה"צ ר"א לאפיאן זצ"ל ביאר: כי ג' ראשונות וג"א הן עיקר התפלה והן ברכות השבח וההודאה ועל כן מו הראוי לכוון בהן ביותר ובפרט בשמות הקדושים.